

ל' ינואר 1971 נסח בדרכו של מילון עברי-איטלקי

Yard 2766 1073P - 7/18

2

נו. א"ר"ש ב"נ א"ר"י, כל האומר בני שמואל
חטאו אינו אלא טועה, שנאמר "ויהי כאשר ז肯
שמואל וגו' ולא הלו בניו בדרכיו", בדרכיו הוא
دلלא הלו מחתא נמי לא חטא. אלא מה אני
מקיים "ויתו אחרי הבצע", שלא עשו כמעשה
אביהם, שהיה שמואל הצדיק מוחזר בכל מקומות
ישראל ודין אותן בעריהם, שנאמר "זה לך מדי
שנה בשנה וסבב בית אל והגליל והמצפה ושפט
את ישראל", והם לא עשו כן, אלא ישבו
בעריהם כדי להרכות שכר לחזוניהם ולסופריהם.
הmulלה העלונה של מנהיג האומה, היא שיהיה
מרגיש בעצמו שהוא כ"כ נתון לטובת המונגים על
ידו, עד שהוא מרגיש אתUrcom ומצבם ואת טוב
הסדרים שהם צרייכם להם, לא כי איתה ההשכה
המצטיירת לו בנפשו, כ"א כאילו ירד למצבם
בכירור, וכאילו הוא עומד עם על מצב אחד ומקום
אחד. זאת התוכונה העדרינה, כשהיא מתגברת בשופט
צדיק, תמשיכו להיות הוא יורד אל העם, נושא
ומסבב למקומות מושבותיהם, ומילא ג"כ מנמיך
את רוחו למצבם פנימה הרחוק מאד מערכו, ועייז"
יעלה אותם וינטלם, וישפט אותם משפט צדק
והדרכת אמונה. שופט קדוש עליון זהה תדריכו עז
עצמתו הפנימית, ובלא שום שמרות משטר חיצוני
בדיקנות והטלת אימה של סדרים נמוסים, יתקיים
דבר משפטו וסדר פעולותיו. אמנם כמה גדול ונשא,
כמה קדוש ונשגב, כמה רוח אלהים צריך האדם
שייהיה עליו, עד שיוכל לדעת ולהניח את הרוחקים
מצבם ע"פ אמתת מצבם הם. זאת היא המעללה
שנתבוך בה שמואל הנביא, ע"כ היה רוחו ג"כ
מנשאה. לסבב את מקומות ישראל ועריהם הם
לוזות וזהו אליהם ומשם להגביהם למעללה, ולא
להשפי עלייהם מרומים מצבוי.

52 18 200 110 18

ובפרק בתרא דמגילה (ל"א, א) אמר יהונתן בכל מקום שאתה מוצא עונתנותו דבר זה כתוב בתורה ושינוי בוגנאים ומשולש בכתובים כתוב בתורה כי ה' אליליכם הוא אלהי האלים ואדוני האדונים האל הגדול הגיבור והונורא אשר לא ליש פנים ולא יכח שוחרד וכתיב בתורה עשוše משפט יתום ואלמנה ואהוב גור לחתת לו לחם ושמלה שנייה בוגנאים דכתיב כי כה אמר רם ונשא שכון עד וקדושו שמנו מרום וקודש אשכון את דכא ושפכל רוח וגוי ולהחיותם לב נרכאים ומשולש בכתובים דכתיב שירו לאלהים זמרו שם סולו לרוכב בערובות ביתה שמנו ועלו לפניו וכתיב בתורה אבי יתומים ודרין אלמנות אלהים במעוז קדרשו. ועתה יש לשאל למה והוא ועל מה הש כל מקום שאתה מוצא גודלו של הקב"ה שם אתה מוצא עונתנותו אם בשבייל שהכתוב בא להגיד של ממש בז' שגדלו של ה' היא מבטלת העונה אבל אצל הקב"ה איןין כד רך עם גודלו נמצוא העונה. אם כן קשייא למה ציריך לומר דבר זה כתוב בתורה וכי די שנמצא פעם אחד ולמה ציריך להיות בכל מקום. אבל רבינו יהונתן בא לומר כי העונה היא עצם הגדולה הזאת הגדולה על כל הגדלות עד שאין גודלה למעלה, ואם לא כן לא היה נמצוא בכל מקום שאתה מוצא גודלו שם נמצאת העונה, אבל מפני שכל מקום שאתה מוצא גודלו שם אתה מוצא העונה מזה תדע כי העונה היא הגדולה על כל הגדלות. וזה כי בעל העונה לא יוגדר ולא יוגבל כלל, ודבר זה מורה על הפשיות הגמר שהוא פשוט והפשוט הגמור לא מוגבל, ולפיכך אחר שוכר הכתוב גודלות השם יתבה אמר כי גודלה על כל הגדלות הוא עונתנותו שהוא הפשיות הגמור שהרי הוא עשוše משפט יתום ואלמנה והוא מצד הפשיות שבו שלא יוגדר להיות עשוše משפט גדול ולא רקען אבל עשוše משפט אל הכל בשווה וזה הפשיות הגמור, ובדרך מה היא המעליה העליונה על הכל.

היא המעליה העליזונה על הילן
רְמַזּוֹג לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ

צדיק לרבים.

ל

כל מה שתאדרם מתעללה יותר בצלמות הרוחנית, מרגיש הו
יurther את הערך הגדול של הרובים, האיבור מתחלף להיות
חי בתוכיותו, בלבבו ועומק רצונו הוא מרגיש את הצריכים
הרבבים של הציבור, את גודל הערך של החיים, המפעמים
בכגיאות הציבור, והוא עומד כלו לעיני רוחנו כדמות
חştיבה אחת. הוא מרגיש את המציאות המשנית של הציבור,
ומתملא אליה אהבה וכבוד אין קץ. ואנו הרי הוא מתעללה להיות
מנהיג ציבורי אידיאלי, מחשבתו מתקדשת בקדושת הרובים,
ומוסרו מתחילה לחיות צדיק פָּרְבִּים, ואור נשםתו
מתחלת ל慷慨יר בקדושת אורה של משיח.

၃၂၈ မြန်မာ ပြည်တော်

נתקעט ויצא לקראותו. דרך העונה האמיתית היא רקתו. לכובד ג"כ את עצמו במידה הרואה, כי יסוד העונה היא הכרת האמת לאמתה, ללא שום עורון וערובוכיא של דמיון, שברוב הנשים האהבה הנפרזה לעצם מסמאת את עיניהם מלהראות בחסרונו הנמצא בעצם, ומילא גם בטובת ריעיהם וביתרונו. אבל הענו רואה את עצמו מכובד מצד צלים אליהם אשר בו, מצד התחמה והטוב הנקנה בנפשו, ומוכן לראות ג"כ את חסרונותו בלבד שום ממש פנים, וכן רואה הוא ביתרונו חבירו מצד צלים אליהם וסגולות הנפש. ע"כ בהיותו מכובד את עצמו, יתכוין שייהי בכבודו מכובד לאחרים, שיותר ניכר כבוד חברו כשמcobד מצד אוטם משיכבdim בזוי. ע"כ מצא לנדרש שייהי מתעטף, שהו רגש הכבוד, שמתייחס לעצמו בהיותו הדור בלבשו מעוטף בנימוס, להורות שאין העונה באה מהחסرون הכרה של רגש הכבוד כ"א דזוקא מהכרתו והכרעתו לטוב ובמדה הוגנת. ויצא לקראותו כשהוא עטו, כדי שייהי הבא אצלו מהכבד בכבודו.

קייב. תיר לעולם יהא אדם ענוון בחלל ואל יהא קפדן
בשמיאי. הוקרת החיים ובעליהם והאהבה להם, צריכה לעולם
לבא מצד הצד העליון שיש בחים. כלומר, מפני שכל אשר
יחובר אל החיים יש בטוחן להוציא ממנה, מעצמו או מעשייו או
מפעולותיו,بعث מן העתים, את הטוב והישר שבו, את
ההורגים הטובים והנעלים, את הנאות הנאות והיפות, שהם
טובים לשעתם וטובים לעד ולעולם, טובים למי שננהנה מהם
וטוביים להכלל כולם. ובשביל הצד העליון הזה, שהוא המטרה
שבחיים, שכל העולם כלו נברא בשביבו, ראוי לסבול ולשא
ג'כ את כל הדברים הנගרים עמו, [ש]אע"פ שעפעים רבות הם
נותים מדרך הטובה והישראל ומעקשים את יושר התיעודה
התכליתית של החיים, מ"מ סוף סוף יש למציא בכל דבר ועניין
יחס ג'כ אל הטוב והישר, אל החכמה והצדקה, בדרך רחוק או
קרוב, שמצוין ראוי לסבול ג'כ את הפסולות והמותר המעווקם.
וכל מה שייהי האדם בעל נפש עדינה יותר ומלא דעה רחביה,
ימצא ביוור קלות את התוכן הטוב הגנו ג'כ בעומק כל מאורע
שבחיים, שבעצמו הוא איןנו מכובן יפה אל הטוב הרואין,
שיכנספהו כל בעל לב ודבר

הלו, כשם וראים העולם, ביחסו החי, מלא קינטוריות, איבות, רדיפות וניגודים, מיד הם עורגים להיוות משתתפים בכל היחסים לשיפור המביאות את הכללת החיים ואיחודה, שלומם ושלותם. הם מרגשיים ויודעים, שקרבת אליהם שהם עורגים אליה במלוא נשמתם, היא מוביליה אותם רק להתחדשות עם הכלל ובعد הכלל. כשהם באים לשדרות האדם, ומוואצאים פלוגות של עמים, דתוות, כתות ישאיופת מנוגדות, הם מתאמצים בכל להקליל את הכלל, לאחיה ולאחר. בחוש הרוחני הריאו של נשמתם חכמה, המועפת מעוז אליו ממעל לכל מצרים, מכיריים הם שהפרטים כולם צריכים הם להיות מלאים, השצורות החברתיות היוצר טובות צריכות להיות מתועלות ומתכנסות עם כל אויש פרטיהן באור החיים השלמים. הם חפצים שריהיה כל פרט שמור ומתחעל, והכל לו מוחדר ומלא שלום. כשם באים אל עם, ולכם קשור בכל עמוק חייהם עם אשרו, נצחונו, ועם מוצאים אותו מחולק ומספרק, מפוגג למפלגות למפלגות, אין ניכולים להתחדש תחתורה גבורה בשום מפלגה, כי הם חפצים להתחדש עם האונה כולה, ווקא כולה בכללה, בכל מילואיה וטונבה.

לכלי מלא שאיפותיה, את תשוקתה הכבירה לחופש ואור, את צערה והזקן, את מכואה הנמרץ, על עלבון התבבל, נשמת אברם, איך היא מתתרמורת. רואה היא את דואשה, את דואו, המוכן לכל, לכל החיים, לכל הנשמה, הרוחב האלהי הקורא להוויה, הינה אoor, הקורא לכל פרט, המלא אישר, גולד, גובה ונחתה, טוב וגבורה, אהבה וונימיות. והבאותו נסתמו, סתומים פלישתיים וימלאום עפר. איך מתרפץ הארי מושגgor, איך גוטל הוא את מקלו בחרון, משבר את הצלמים, קרווא בכח לאורה, לאל אחד, אל עולם.

27 880, € 10327

Кіт блохи поза

ישראל ולא מצא לנفسו תכלית לחיו בלא ישראל. בעצמו שכל שילומו לא תהיה כ"א להשתמש בהם לטובตน של שלמה כישראל. אבל מפני אהבתו שלמה לישראל הסכימים וולת מצבם של ישראל, שע"כ הי ראי לעומדים ממנה אומה משער"ה הייתה הצלחת נסגבה לחיו מצד עצמו ושילומו גם ושמואל אמר, עד שומר עצמו לミתה עלייהם כו'.

145 וְיָמֵינוּ יְמִינֵיכֶם יְמִינֵיכֶם

אמנם לפעמים מוגבר חזון כזה שמספיק את הופעת הסגולה ג'כ. אבל זה אי-אפשר כי אם שבא لماذا זו להיות ח'ז'ו שונא את ישראל, וודרש רעה להם בפועל ובמציאות-הלה, כמו המינים שפרש הרמב"ם בה' פחל'ג'ו שהיו מצירם לישראל, וגם זה היה קשה לחייבים מעד להוכיח, ע"כ הכרינו רבנן גמליאל: «כלום יש אדם שיודע לתיקן ברכת המניינים¹⁸, והוצרך לתקן דוקא שמואל הקטן, שהיה וכי מכך של שונאה כמו שהיתה מרלא בפומיה: »בנפלו אויבך אל תשחח¹⁹, כדי שייכרין ביסוד הברכה דוקא על אותם שכבר אבדו את הסגולה כולה. ובודרנו מחרבו נשות רבות שאע'פ' שהן שלפות מאד בענין-הבחירה, וע"כ הם נגועים במעשים רעים רבים ובדעות רעות מאד ד' יישמרנו, מ"מ אור-הסגולת מאיר בהם, וע"כ הם מתחבאים מעד כלות ישראל וחושקים בא'י, ובכמה דבריהם טובים ויקרם מהמודת.

שנתם בראם מטבילה יהודית ישראל בטהבּוֹנְפֶשֶׁם הם מצורנים בהר